

på sig. *O. till sinnes. O-t förstånd. — 3) Något rusig.*

OREDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara oredig. — *Syn. Se Oreda.*

OREDIGT, adv. Utan reda. *Tala o.*

OREDLIG, a. 2. Som saknar redlighet. *En o. man. O-t uppförande. — Syn. Se Oärlig.*

OREDLIGHET, f. 3. 1) Brist på redlighet. *Hans o. har gjort hans olycka. — Syn. Se Oärlighet. — 2) Oredlig handling. Göra sig skyldig till en o.*

OREDLIGT, adv. Ej redligt. *Handla o. — Syn. Se Oärligt.*

OREGELBUNDEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej bunden af vissa regler; som ej sker, ej är inrättad efter viss gifven ordning. *O-dna drag. O-el uppförande. Ell o-et verb. — Syn. Irregulier, Oordentlig. — Oregelbundenhet, f. 3. — Oregelbundet, adv.*

OREGELMESSIG, a. 2. Se *Oregelbunden.* — *Oregelmessighet, f. 3. — Oregelmessigt, adv.*

OREGERLIG, a. 2. Som ej låter sig styras, ej iakttagar lag, ordning, skick. *En o. menniska. — Syn. Östyrig, Obändig, Ohandterlig, Bångstyrig. — Oregerlighet, f. 3. — Oregerligt, adv.*

OREN, öränn, a. 2. neutr. — *et.* I. Uppfylld, skadad af or. *Oret mjöl. O säd, se Unken.*

OREN, örén, a. 2. II. 1) Ej ren. *O. väg, gata. — Syn. Smutsig, Oterig. — 2) (fig.) Osedlig, okysk, ond. O-a lustar och begär. Den o-a anden, den onda anden, djefvulen. — 3) (sjöt.) O-t farvatten, hvari finnas farliga grund och klippor.*

ORENA, v. a. 1. 1) Göra oren. — *Syn. Smutsa, Nedsmutsa, Nedsöla, Besudla, Besmeta, Otera. — 2) (fig.) Se Oskära. — Orenande, n. 4.*

ORENHET, örenhét, f. 3. 1) Egenskapen att vara oren. — *Syn. Orenlighet. — 2) (fig.) Osedlighet, okyskhet.*

ORENLIG, a. 2. Som ej håller sig ren, ej fallen för att iakttaga renlighet. *En o. menniska. — Syn. Osnygg, Snuskig.*

ORENLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara orenlig; brist på sinne för renlighet. *Lägre folkets o. öfvergår stundom allt begrepp. — 2) Hvad som är orent. Man får ej utkasta o. på gatorna. — Syn. Smuts.*

ORERA, v. n. 4. (lat. *Orare*) 1) Hålla tal. — 2) (fig.) Se *Predika. 2. — Orerande, n. 4.*

ORF, n. 3. Lieskaft.

ORGAN, årrgån, m. o. n. 3. (grek. *Organon*) 1) Verktyg för lifsförrättningarna hos människor, djur och växter. *Kroppens o-er. Synsinnets, lukstens o. — Har sammansättningen Sinnesorgan. — 2) Stämma, röst (talares eller sångares). Hafva god o. — 3) (fig.) Verktyg, redskap. *Styrelsens o-er. En o. för allmänna tänkesättet, som uttrycker detsamma.**

ORGANISATION, årrganisatschön, f. 3. 1) Se *Organisering. — 2) Sättet, hvarpå en kropp är inrättad. Menniskokroppens o.*

ORGANISERA, årrganisera, v. a. 1. 1) Förse med organer. — 2) På regelbundet sätt bilda, ordna, inrätta.

ORGANISERING, f. 2. 1) Handlingen, då man organiserar. — 2) Se *Organisation, 2.*

ORGANISK, årrgånissk, a. 2. Försedd med verktyg för lifsförrättningar. Sägés om kroppar, som hafva lif, d. v. s. uppkomma och växa till i följd af en inre kraft, fortplanta sig och dö. *De*

o-a kropparne delas i växter och djur. O-t lif, det, hvarigenom kroppen får tillväxt och underhåll.

ORGANISM, årrganisism, m. 3. Samteliga en kropp tillhörande verktyg för lifsförrättningarna, betraktade såsom ett helt.

ORGANIST, årrganisist, (vanligare: årrjni'sst), m. 3. (medelt. lat. *Organista*) Orgelspelare. Skrifves äfv. *Orgelnist* och *Orgnist.*

ORGANSINBAND, årrganssinbånd, n. 3. Benämning på bomullsband, då de väfvas såsom linväf på en vanlig bandstol och sedan skäras till remсор.

ORGANSINSILKE, årrganssin'ssilke, n. 4. ell. blott **ORGANSIN**, årrganssin, n. sing. (ital. *Organzino*) En sort tvinnadt silke till varp.

ORGBYGGARE, se *Orgelbyggare.*

ORGEL, årrjäll, m. sing. (af grek. *Organon*, verktyg) Allmänt bekant tonverktyg, inrättadt med belgar och pipor, genom hvilka luft frampressas och olika toner uppkomma. — *Syn. Orgor, Orgverk.*

ORGELBELG, årrjällbälj, m. 2. Belg i ett orgverk.

ORGELBYGGARE, m. 3. En, som bygger orgverk. — Äfv. *Orgbyggare.*

ORGELBYGGNAD, m. 3. Förfärdigande, uppförande af orgverk. — Äfv. *Orgbyggnad.*

ORGELBYSSA, f. 1. (gam. krigsk.) Ett slags fordom bruklig skjutmaskin med flera pipor eller handrör, som fästades utmed hvarandra i åtskilliga rader såsom orgelpipor.

ORGELKORALL, årrjällkorall, m. 3. En art Rörpolyp, bestående af raka kalkrör, förenade med tvärvägg, och satta flera hvarf på hvarandra, liksom orgverk; i Medelhafvet och Röda hafvet. *Tubipora musica.*

ORGELLÄKTARE, m. 3. Läktare, der orgverket i en kyrka har sin plats. — Äfv. *Orgläktare.*

ORGELPIPA, f. 1. Pipa eller rör i ett orgverk, hvarigenom en ton frambringas. — Äfv. *Orgpipa.*

ORGELPUNKT, m. 3. (i musik) En i flera ackorder bibehållen grundton. — Äfv. *Orgpunkt.*

ORGELREGISTER, n. 3. Se *Register. — Äfv. Orgregister.*

ORGELSPELARE, m. 3. Se *Organist. — Äfv. Orgspelare.*

ORGELSTÄMMA, f. 1. En omgång af orgeltoner, då de äga lika klangfärg. — Äfv. *Orgstämma.*

ORGELTRAMPARE, m. 3. En, som trampar belgarna på ett orgverk. — Äfv. *Orgtrampare. — Syn. Belgtrampare.*

ORGELVERK, se *Orgverk.*

ORGIER, årrrgiär, pl. 3. (grek. *Orgia*, hemliga religionsbruk, isynn. de till Bacchi tjenst hörande) Vilda dryckeslag, ofta äfven förbundna med andra utsväfningar.

ORGLÄKTARE, se *Orgelläktare.*

ORGOR, årrjäll, f. 1. pl. Se *Orgel. Spela på o.*

ORGPIPA, **ORGPUNKT**, m. fl., se *Orgelpipa, &c.*

ORGVERK, årrrvärk, n. 3. 1) Se *Orgel. — 2) (fortif.) Spetsiga, jernbeslagna bjelkar, som hänga hvar och en vid sitt tåg eller kedja och uppwindas eller nedsläpas i en fästningsport.*

ORIDDERLIG, a. 2. Ej öfverensstämmande med ridderlighetens lagar. *Ell o-t handlingsätt. — Oridderlighet, f. 3. — Oridderligt, adv.*